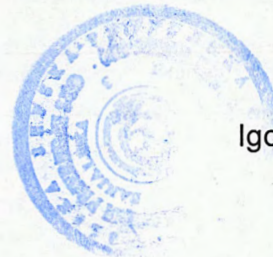

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI PRIVREDNI SUD U BANJOJ LUCI
Broj: 57 0 Ps 122356 17 Ps
Banja Luka, 22.08.2017. godine

„Alumina“ d.o.o. Zvornik
zastupan po punomoćnicima Vladimiru Miloševiću, advokatu iz Zvornika
i Dejanu Miletiću, advokatu iz Banjaluke

„Pavgord“ d.o.o. Foča
zastupan po Advokatskoj firmi „Sajić“ iz Banjaluke

U prilogu ovog dopisa dostavljamo vam Rješenje Višeg privrednog suda
Banjaluka broj 57 0 Ps 122356 17 PŽ od 16.08.2017. godine.

Sudija:
Igor Dabić

VIŠI PRIVREDNI SUD U BANJALUCI

Broj: 57 0 Ps 122356 17 Pž

Dana, 16.08.2017. godine

Viši privredni sud u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda i to: Gajić Bogdana kao predsjednika vijeća, Romčević - Tadić Snježane i Ninković Velimira, kao članova vijeća, u pravnoj stvari predlagača „Alumina“ d.o.o. Zvornik, Karakaj bb, zastupanog po punomoćnicima Milošević Vladimiru, advokatu iz Zvornika i Miletić Dejanu, advokatu iz Banjaluke, protiv protivnika predlagača „Pavgord“ d.o.o. Foča, Ulica Petra Kočića broj 1, zastupanog po Advokatskoj firmi „Sajić“ iz Banjaluke, radi određivanja sudske mjere obezbjeđenja, odlučujući o žalbi predlagača protiv rješenja Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 122356 17 Ps od 12.05.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 16.08.2017. godine donio je

R J E Š E N J E

Žalba predlagača se odbija, potvrđuje se rješenje Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 122356 17 Ps od 12.05.2017. godine.

Zahtjev predlagača za naknadu troška sastava žalbe i zahtjev protivnika predlagača za naknadu troška sastava odgovora na žalbu, odbijaju se kao neosnovani.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenim rješenjem odbijen je prijedlog predlagača za određivanje sudske mjere obezbjeđenja kojom bi se protivniku predlagača zabranilo preduzimanje radnji radi naplate potraživanja po ugovoru o zalozi opšte imovine koji je upisan u registru zaloga pri Ministarstvu pravde BiH pod brojem A-20121210-57 od 10.12.2012. godine; ugovora o zalozi pokretnih stvari registrovanog pod brojem A-20121207-215 od 07.12.2012. godine; po ugovoru o zalozi udjela u pravnom licu „Alusil“ registrovanog pod brojem A-20121210-47 od 10.12.2012. godine, a koji ugovori su zaključeni između AB Ukio Banka Bankas Kaunas Litvanija i Alumine d.o.o. Zvornik, te je stavljeno van snage rješenje o određivanju privremene mjere obezbjeđenja od 12.04.2017. godine.

Blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepeno rješenje pobija predlač iz svih razloga iz odredbe člana 208. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 u daljem tekstu ZPP), sa prijedlogom da se pobijano rješenje preinači i postavljenom prijedlogu za određivanje sudske mjere obezbjeđenja udovolji ili ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na žalbu protivnik predlagača predlaže da se žalba odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Iz sadržaja prvostepenog predmeta da se utvrditi da je postupak pokrenut tužbom kojom se traži utvrđenje ništavosti ugovora o zalozi koji su zaključeni između AB Ukio Banka Bankas Kaunas Litvanija i Alumine d.o.o. Zvornik i koji su registrovani u registru zaloge pri Ministarstvu pravde BiH. Ništavost ovih ugovora traži se iz razloga jer tužilac smatra da su ugovori zaključeni suprotno Zakonu o deviznom poslovanju, Zakonu o privrednim društvima i Zakonu o zalogama. Tužilac smatra da se radi o raspolaganju imovinom društva velike vrijednosti, sa pravnim licem iz druge države, da zaključenje tih ugovora nije pratilo donošenje odluka od strane nadležnih organa u skladu sa Zakonom o privrednim društvima, iz kojih razloga smatra da nisu bili ispunjeni uslovi ni za registraciju navedenih ugovora o zalogama, uslovi propisani u skladu sa Zakonom o registru zaloge. U okviru tužbe postavljen je zahtjev za određivanje sudske mjere obezbjeđenja sa privremenom mjerom, kojom bi se protivniku predlagača zabranilo preduzimanje bilo kakvih radnji u svrhu naplate potraživanja na temelju navedenih ugovora, koja mjera bi bila na snazi do okončanja parničnog postupka. Tužilac kao predlagač smatra da bi se u slučaju preduzimanja radnji radi naplate dovelo u pitanje dalje egzistiranje predlagača kao pravnog subjekta i obavljanje registrovane djelatnosti. Ističe da je pred Osnovnim sudom u Zvorniku pokrenut postupak izvršenja koji je zaveden pod poslovnim brojem IP-29383/15 u kome je doneseno rješenje o dozvoli izvršenja 12.04.2017. godine, te da se kod Okružnog privrednog suda u Bijeljini vodi spor vezan za predmetne ugovore pod brojem Ps 26477/13 i pred Okružnom privrednim sudom u Banjaluci pod brojem Ps 106163/13.

Prvostepeni sud je dana 12.04.2017. godine donio privremenu mjeru kojom je zabranjeno protivniku predlagača preduzimanje bilo kakvih radnji radi naplate potraživanja na temelju navedenih ugovora o zalogama. Po održanom ročištu, prvostepeni sud je odbio donošenje sudske mjere obezbjeđenja, te je stavio van snage privremenu mjeru, iz razloga jer smatra da nisu ispunjeni uslovi propisani odredbom člana 269. ZPP-a. Prvostepeni sud utvrđuje da je tužilac dokazao vjerovatnost svog zahtjeva kao jedan od uslova, ali da nije dokazao drugi uslov koji se tiče onemogućavanja ili otežavanja ostvarivanja, a sve iz razloga jer se u konkretnom slučaju radi o deklaratornom zahtjevu. U pogledu prigovora litispedencije, prvostepeni sud je utvrdio da nema identiteta stranaka u sporovima koji se vode pred Okružnim privrednim sudom u Bijeljini i pred Okružnim privrednim sudom u Banjaluci iz kog razloga utvrđuje da je ovaj prigovor neosnovan.

Žalbeni razlozi predlagača iscrpljuju se u tome da je pogrešno utvrđenje prvostepenog suda da se zahtjev za određivanje sudske mjere obezbjeđenja ne može isticati u deklaratornoj tužbi; da prvostepeni sud pogrešno utvrđuje da nije dokazana opasnost, s obzirom da je protivnik predlagača već pokrenuo izvršni postupak kod Osnovnog suda u Zvorniku; ističe da će u slučaju pokretanja postupka po navedenim ugovorima za predlagača nastupiti nenaknadiva šteta.

Ispitujući pobijano rješenje u granicama žalbenih razloga te po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku, ovaj sud utvrđuje da žalba nije osnovana.

Odredbom člana 269. ZPP-a propisano je da se mjera obezbjeđenja može odrediti ukoliko predlagač obezbjeđenja učini vjerovratnim postojanje potraživanja ili prava i ako postoji opasnost da bi bez takve mjere protivnik mogao biti spriječen ili bi mu bilo otežano ostvarivanje potraživanja. Ova dva uslova, kako to pravilno utvrđuje prvostepeni sud moraju biti kumulativno ispunjeni da bi postojao osnov za određivanje sudske mjere obezbjeđenja.

Pravilan je zaključak prvostepenog sud da se u konkretnom slučaju radi o tužbi koja ima deklarativan zahtjev, tj. tužbi za utvrđenje.

Dopuštenost tužbe za utvrđenje iz člana 54. ZPP-a cijeni se u odnosu na postojanje nesigurnosti i neizvjesnosti u pogledu postojećeg obligacionog pravnog odnosa između stranaka, tako da je zbog prijetee, potencijalne opasnosti za povredu prava tužioca iz tog odnosa, a sa ciljem prevencije te buduće povrede (koja bi mogla nastati pokretanjem postupka prinudne naplate), pravni interes za podnošenje tužbe – u konkretnom slučaju, postoji.

Iz definicije tužbe za utvrđenje vidi se smisao deklarativnog sistema pravne zaštite koji se aktivira prije nastale povrede, a ne kao kod kodemnatorne tužbe koja se podnosi nakon već učinjene povrede, a takav sistem zaštite se prema tome i ostvaruje putem prejudicijelnih tužbi.

U konkretnom slučaju tužbeni zahtjev tužioca – predlagača, je usmjeren na prevenciju povrede koja bi mogla nastati korištenjem prava koja su sadržana u rješenju o registru zaloge, a na temelju ugovora o zalagama opšte imovine, pokretne imovine i udjela.

Imajući u vidu interes tužioca – predlagača, koji se tužbom želi zaštititi, to se odredba člana 269. ZPP-a treba cijeliti u okviru postavljenog zahtjeva. Osnovanost zahtjeva za određivanje sudske mjere obezbjeđenja ne posmatra se sa aspekta da li prava mogu biti povrijeđena ili njihovo ostvarenje otežano ili spriječeno, već sa aspekta da li protivnik obezbjeđenja preduzima određene radnje prema tom dobru, a koje radnje su usmjerene na sprječavanje, otežavanje ili onemogućavanje prava predlagača obezbjeđenja.

Stoga, po ocjeni ovog suda, zahtjev za određivanje sudske mjere obezbjeđenja može se staviti i uz zahtjev za utvrđenje, tj. u okviru deklaratorne tužbe.

Drugi uslov, koji podrazumijeva odredba člana 269. ZPP-a, a to je da li protivnik obezbjeđenja, preduzima određene radnje prema tom dobru, a koje su usmjerene na sprječavanje otežavanja ili onemogućavanja prava predlagača obezbjeđenja, nije ispunjen niti je od strane predlagača dokazan. Iz ovog razloga, pravilno je prvostepeni sud odbio prijedlog za određivanje sudske mjere obezbjeđenja.

Iz samog prijedloga za određivanje sudske mjere obezbjeđenja, da se utvrditi da protivnik predlagača ne preduzima konkretne radnje, jer predlagač mjerom traži da se protivniku predlagača zabrani preduzimanje bilo kakvih radnji na temelju rješenja o registru zaloge. Iz ovakvog sadržaja sudske mjere prozizilazi da se traži od protivnika predlagača da u budućnosti ne bi preduzeo neke radnje, a ne da mu se zabrani preduzimanje konkretne, individualne radnje, koja se javlja kao sadržina materijalno pravnog ovlaštenja, radnje neposredno prema određenom objektu koja bi imala za posljedicu sprječavanje i ograničavanje prava predlagača.

Nema konkretne radnje koju protivnik preduzima, niti je to predlagač dokazao, da bi se takva radnja zabranila mjerom. Zakon ne poznaje određivanje mjere pod pretpostavkom da bi se u budućnosti mogle preduzeti određene radnje koje bi mogle nanijeti štetu predlagaču.

Predlagač navodi da je protivnik predlagača kod Osnovnog suda u Zvorniku pokrenuo postupak izvršenja na temelju rješenja o registru zaloge. Zaštitu prava, predlagač može da ostvaruje samo u tom postupku i pred tim sudom u skladu sa pravilima Zakona o izvršnom postupku.

Postupak izvršenja, pred Osnovnim sudom u Zvorniku (sud druge stvarne i druge mjesne nadležnosti), kako to proizilazi iz sadržaja predmeta je obustavljen na zahtjev protivnika predlagača. U skladu sa navedenim, zaštitu prava predlagač kao stranka u postupku izvršenja pred sudom druge stvarne nadležnosti, može da ostvaruje samo u tom postupku. Stoga, činjenica da je protivnik predlagača pokrenuo postupak izvršenja, ne može da bude osnov u ovom postupku za donošenje sudske mjere obezbjeđenja, bez konkretizacije radnje koja se od strane protivnika preduzima, a posebno imajući u vidu da se radi o sudu druge stvarne nadležnosti.

Pored navedenog Ustavni sud Bosne i Hercegovine dana 06.07.2017. godine, na 105. sjednici, donio je privremenu mjeru pod brojem AP-20901/17, kojom je obustavio postupak izvršenja na imovini predlagača u ovom postupku do okončanja sudskih postupaka. Kako je u međuvremenu Ustavni sud Bosne i Hercegovine odlučujući u apelacionom postupku, odredio privremenu mjeru kojom je zaštićena imovina predlagača, to u ovom postupku prijedlog predlagača čini bespredmetnim, s obzirom da je o istom već odlučeno.

U skladu sa navedenim žalba predlagača nema osnova, te je ista odbijena i prvostepeno rješenje je potvrđeno na temelju odredbe člana 235. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku.

Predlagač nije uspio u postupku po žalbi iz kog razloga njegov zahtjev za naknadu troška sastava žalbe nije osnovan. Odgovor na žalbu nije radnja koju stranka mora nužno preduzeti radi okončanja sudskog postupka, iz kog razloga je zahtjev protivnika predlagača za naknadu troška sastava odgovora na žalbu odbijen kao neosnovan.

O ostalim troškovima vezanim za postupak po sudskoj mjeri obezbjeđenja, sud će odlučiti konačnom odlukom o tužbom zahtjevu.

Predsjednik vijeća

Gajić Bogdan

ВЕРНОСТ ПРЕПИСА СВИЈЕДАВА - ПОТВЕРЂУЈЕ
Председник вјећа, судија

ОВЛАШЋЕНИ РАДНИК СУДА

13